

Víctor Nubla

“El gos és dels pocs animals amb sentit de l’humor”

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

Sebastià Jovani, un dels millors amics del músic i escriptor Víctor Nubla, va debutar l’any 2009 amb *Emulsió de ferro* (La Magrana), protagonitzada per un “detectiu clarinetista” que l’homenatjava ja des del nom, Víctor Neige. “Vaig llegir el llibre poc abans que es publicués, i em va semblar que a partir d’aquí es podia crear un estil, gènere o subgènere que anomenaria *novel·la negra gracienc* a la qual jo faria la meua aportació”, explica Nubla. La llavor fundacional d’*El regal de Gliese* va ser una rèplica afectuosa a *Emulsió de ferro*, però de seguida es va empetar de dos gèneres que l’escriptor ha llegit i treballat durant dècades: la ciència-ficció i l’humor.

El llibre arrenca amb una visita alienígena fa 40.000 anys. Les coordenades que els gliesians busquen són les mateixes on l’agost del 2010 en passarà una de grossa, la plaça del Raspall del barri de Gràcia. “La festa del primer capítol és el detonant de la novel·la: és allà on el protagonista troba un cadàver”, recorda Nubla. L’escriptor Sebastià Janowsky, autor de “la popular novel·la esotèrica *Repulsió de ferro*”, es converteix en el principal sospitós del crim. Janowsky, que pateix els efectes d’una pastilla dissolta en un còctel Negroni, comet el pitjor dels errors, demanar ajuda a Víctor Neige. “Els personatges de la novel·la no són proactius: no forcen els fets, intenten surfejar a través seu –explica–. Hauríem de substituir més la voluntat pel desig. Ells fan el que els ve de gust, i els acaba anant bé”.

El regal de Gliese construeix un món on els perills no aigualen el benestar amical dels personatges. La novel·la encadena trobades divertides amb una galeria de personatges que tenen rèplica a la realitat

PERE VIRGILI

‘EL REGAL DE GLIESE’ COMENÇA AMB UN ASSASSINAT, PERÒ S’ALLUNYA DEL GÈNERE NEGRE ORTODOX GRÀCIES A L’HUMORI LA CIÈNCIA-FICCIÓ

EL REGAL DE GLIESE
VÍCTORNUBLA
MALES HERBES
156 PÀG. / 10 €

del barri de Gràcia: hi ha músics com Roger Aixut i Laia Torrents (transformats en Roger Aschott i Laia Torments), editors com Diana Hernández (Diana Peel), el poeta i músic Lucas Quejido, locutors radiofònics com Juan Nicho (Juan Ninja) i el fotògraf *mod* Flowers (Flores), entre d’altres. “Les obres corals són divertides perquè permeten fer moltes picades d’ullet i fins i tot clonar situacions”, diu Nubla. Entre els referents del llibre hi ha escriptors amb predilecció per allò extraterrestre, com és el cas de Philip K. Dick, Arthur C. Clarke i Stanislaw Lem, però també hi ha empremtes “del dinamisme i la velocitat” de Georges Simenon, l’humor d’Eduardo Mendoza i fins i tot Enid Blyton. “*El regal de Gliese* té aquell punt del Club dels Cinc, del grup d’amics amb el gos”, explica. L’afirmació queda del tot justificada llegint la novel·la: els gossos hi tenen un paper important, sobretot la Vera. “Sempre fan bons papers. M’agraden molt els còmics de Fauche i Letourgie sobre les aventures de Rantanplan, el gos que surt a Lucky Luke: són dels meus preferits –admet Nubla, que a *Cómo caza un dromedario* (Blackie Books, 2012) són força presents–. El gos és dels pocs animals amb sentit de l’humor”.

El gruix de l’acció d’*El regal de Gliese* transcorre entre l’11 i el 15 d’agost del 2010. Els protagonistes encadenen trobades i descobertes mentre els carrers del barri de Gràcia són guarnits. “La gent ve a les Festes de Gràcia per conèixer els graciencs, però s’equivocuen, perquè precisament durant aquests dies els graciencs es disfressen. Vaig triar ambientar la novel·la durant la festa major perquè és més fàcil que hi passin coses”, diu Nubla, que admet haver-s’ho passat tan bé escrivint el llibre que ja en prepara una segona part, que tindrà menys personatges i passarà l’any 2012, després que un seguit d’invasions “militars-bancàries” hagin “atomitzat Europa”. Abans d’això, Nubla vol publicar una novel·la de pirates que va començar a escriure durant la dècada dels 70. I acaba d’engegar un altre projecte, començat en un tren que tornava de Bilbao, la setmana passada, i que va estar a punt de descarrilar. ◆◆

Salvador Giralt serveix un entrepà narratiu

◆◆◆◆◆ J.N.

Fa gairebé vint anys que Salvador Giralt és veí de Sant Hipòlit de Voltregà, i treballa a Vic, de professor de matemàtiques, a l’Escola de Formació d’Adults Miquel Martí i Pol. Ha estat des de la capital d’Osona que ha publicat la majoria dels seus poemaris, l’últim dels quals, *Romanço de l’ambrós i el seu tros* (Emboscall, 2008), va ser distingit amb el premi El Punyal de Vic. L’any 1998 va publicar el primer llibre de prosa, *Ludus puerorum* (Emboscall), i dos anys després la novel·la *Exit* (Alfaguara). A la seva pàgina web dona notícia de mitja dotzena de projectes narratius inèdits. L’últim de la llista és *L’entrepà*, que aca-

ba d’abandonar la clandestinitat de la mà de LaBreu Edicions.

Es tracta d’una novel·la curta ambientada a Manresa, amb un protagonista masculí que explica en primera persona el dia a dia al capdavant del bar que bateja el llibre. Dividida en dues parts –igual que un entrepà– la *nouvelle* està marcada per una doble història d’amor: la primera està protagonitzada pel mateix narrador i la seva dona, l’Elionor, que deixa de fer de mestressa de casa seduïda per un productor cinematogràfic; la segona té a veure amb la mateixa dinàmica interna del local, amb una cambrera –la Daisy– que enamora els seus dos companys, l’Evarist i el Marià.

Hi ha encara un secundari de lu-

L’ENTREPÀ
SALVADORGIRALT
LABREU EDICIONS
164 PÀG. / 13 €

xe, el Pollastret, un poeta local que ajuda a batejar la carta dels que han de ser els millors entrepans de la ciutat. Fa rimar *Víctor Hugo* amb *jabugo* i *divendres* amb *alls tendres*: el to popular encaixa amb la voluntat planera de la narració, que clava alguna guitza als intel·lectuals i, paral·lelament, explica amb minuciositat les seves misèries emocionals i les dels assalariats.

Capgirar la imatge d’un bar

Recurrent bona part de la història hi ha la imatge atractiva i perillosa de la pistola que l’Elionor regala al seu marit. En un dels capítols més hipnòtics del llibre la parella va a fer un pícnic a fora de Manresa. Després de l’àpat es decideixen a provar l’ar-

ma. El procediment de carregar-la és explicat amb pèls i senyals, de la mateixa manera que Giralt adverteix de la irracionalitat plaent de disparar. L’home controla la trajectòria de la bala; la dona, en canvi, acaba foradant el vidre d’un tot terreny que creuen abandonat. A la segona part del llibre, el propietari del bar amaga la capsula que conté la pistola al bar. Entre sermó i sermó del Pollastret –ajudat per la destresa de les rimes senzilles– capgira la imatge del bar, que passa de servir entrepans difícils d’empassar a oferir filigranes culinàries amb ingredients triats amb cura. Amb aquest petit llibre Salvador Giralt ha aconseguit servir, per primera vegada, un entrepà que es llegeix amb gana. ◆◆